

ДАРКО ТАНАСКОВИЋ

Дарко Танасковић, рођен 4. јануара 1948. у Загребу.

Класичну (осмогодишњу) гимназију завршио у Београду (1966). На Филолошком факултету, такође у Београду, дипломирао оријенталну филологију (1970), магистрирао (1972) и докторирао (1979), дисертацијом *Арапски језик у савременом Тунису - диглосија и билингвизам*, на истом факултету, где је, на Катедри за оријенталистику, изабран за асистента-приправника за оријенталну филологију (1971). Као доцент (1980), ванредни професор (1981) и, од 1988. године, редовни професор на овој катедри, предавао је више предмета (Арапски језик, Турски језик, Увод у оријенталну филологију, Арапску књижевност, Персијску књижевност, Основе исламске цивилизације, а на постдипломским студијама Увод у упоредну граматiku семитских језика, Лингвистичку и Књижевну арабистику, Ислам и хришћанство, Исламски фундаментализам...). Пензионисан је 2018. године. Објавио преко 700 научних и стручних радова из области широко схваћене оријенталистике, међу којима и књиге: *Арапска поезија* (1977), *Суфизам* (с И. Шопом, 1981, 2012), *Арапски језик у савременом Тунису* (1982), *Контрастивна анализа арапског и српскохрватског језика* (1982), *У дијалогу с исламом* (1992), *Турско-српски речник* (у коауторству са С.Ђинђићем и М.Теодосијевић, 1997), *На Истоку Запада* (са М. Јевтићем, 2000, два издања), *Ислам и ми* (2000, четири издања), *Југоисток Србије, Континуитет кризе и могући исходи* (с групом аутора, 2001), *Граматику арапског језика* (с А.Митровић, 2005, два издања), *Ислам: догма и живот* (2008, 2018), *Аутономија мишљења* (с М.Јевтићем, 2009, 2016), *Неоосманизам* (2010, 2011, 2015), *Голуб који није постао птица* (2012), *Белези времена* (2014), *Из дана у дан* (2015). Више радова штампано му је на страним језицима.

Дарко Танасковић је по позиву предавао на универзитетима у Сарајеву, Скопљу, Алжиру и Риму, као и на Високој школи за друштвене науке (Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales - EHESS) у Паризу (1984); од 1990 је члан Извршног комитета Евроарапског универзитета (Université Euro-Arabe Itinérante) у Риму, а 1995. је изабран у Европску академију наука и уметности (Academia Scientiarum Et Artium Europea - Салцбург). Дописни је члан друштва за турски језик (Türk Dil Kurumu) у Анкари (2000) и инострани члан Академије наука и уметности Републике Српске (2015), као и члан Научног друштва Србије (2016). Гостовао на већем броју универзитета у земљи и свету и одржао низ јавних предавања из домена оријенталистике и исламологије. Од 1999. године држао

предавања и на Универзитету примењених наука "Мегатренд", а потом и на Академији за дипломатију и безбедност (Београд), Факултету за медије и комуникације (Београд), Православном богословском факултету (Београд), Факултету политичких наука (Бања Лука) и Филолошком факултету (Бања Лука). Сарадник Београдске отворене школе (БОШ) и, раније, Института за геополитичке студије (Београд). Од 2018. сарадник је Института за стратешке студије при Факултету за безбедност и дипломатију. Професор по позиву у ЕСПД Универзитету УН у Београду (од 2007). Члан је Удружења књижевних преводилаца, Удружења књижевника Србије и српског ПЕН-клуба. Од 2010. члан је Спољнополитичког савета Министарства спољних послова Србије, а од 2013. био је председник Савета Дипломатске академије "Коча Поповић" при МСП. Почасни је председник Друштва српско-азербејџанског пријатељства (2016).

Дарко Танасковић је, током универзитетске каријере, поред осталог, био управник Катедре за оријенталистику, продекан, председник Савета и Управног одбора Филолошког факултета, члан Комисије за матичност, Управног одбора и Савета Универзитета у Београду, као и председник Одбора за хуманистичке науке при Заједници, односно Министарству науке Србије. Био је члан Управног одбора Института за књижевност и уметност у Београду, Управног одбора ватерполо савеза Србије, председник је Управног одбора Народног музеја у Београду (од 2013), члан Управног одбора СКЗ, Управног одбора Матице српске, Универзитетске библиотеке "Светозар Марковић" и Коларчеве задужбине.

Од 1995. до 1999. године обављао је дужност амбасадора СРЈ у Турској и (1998-1999) у Азербејџану. Именован је, марта 2001, за члана југословенске Комисије за истину и помирење. Од 2002. до 2008. године Дарко Танасковић је био на дужности изванредног и опуномоћеног амбасадора СРЈ при Светој Столици (у Ватикану) и при Малтешком витешком реду. Од фебруара 2015. до августа 2018. био је стални представник Републике Србије при Унеску у Паризу. Папа Јован Павле II одликовао га је (октобра 2004) орденом Великог крста реда Пија IX, а Велики Мајстор Малтешког витешког реда (октобра 2005) орденом Великог крста Реда за војничке заслуге.

Дарко Танасковић је био члан Мешовите православно-католичке комисије за заједничко разматрање личности и дела кардинала Алојзија Степинца (2016-2017). Фебруара 2019. Влада Републике Српске именovala је Дарка Танасковића за члана међународне Комисије за истраживање страдања Срба у Сарајеву од 1991. до 1995. године.

За допринос култури Београда, КПЗ Београда доделила му је признање „Златни беоцуг“ (2008), а 2014. КПЗ Србије "Изузетну Вукову награду". Удружење књижевника Србије доделило је Дарку Танасковићу повељу за животно дело (2015). Као признање за укупан дипломатски рад, у Министарству спољних послова додељена му је титула првог "Доајена српског елитног дипломатског ешалона са лентом" (2018), а Министарство културе и информисања Србије доделило му је признање "Културни образац", за посвећени рад на корист наше културе (2018). "За изузетне заслуге у јавним делатностима и постигнуте резултате у области филолошких наука" Председник Републике Србије одликовао је Дарка Танасковића сретењском "Златном медаљом за заслуге" (2019), а Свети Архијерејски Синод СПЦ доделио му је (2018) "Орден Светог Саве" другог реда.

Говори француски, енглески, арапски, турски, италијански и руски језик, а познаје и латински и старогрчки.

Дарко Танасковић је ожењен и има троје деце.